

Maar door hem leek ik wel nog onredelijker te worden. Maar hij is toch goed. Alleen kunnen we niet trouwen."

„'t Ging niet!" suisde 't in zijn ooren. „'t Ging niet! Neen, natuurlijk ging het niet!" En weer voelde hij zijn nooit uitgesproken antipathie.

Trouwen was zoo iets ernstigs. Hij wist het.

Hijzelf was immers ook getrouwd geweest. Nu was zijn vrouw dood. Er was in zijn huwelijksleven veel moois geweest. Maar er had toch ook telkens wat aan ontbroken.

Nu was zijn vrouw dood. En hij was oud.

Wel vreemd was het leven.

En nu dit met Let. Hoe zou ze 't dragen.

Hij sloeg haar gade gedurende de volgende weken. Ze was nu veel thuis. 's Avonds schonk ze thee voor hem. Soms speelde ze wat piano.

Dan luisterde hij achterover geleund in zijn stoel, terwijl hij rookwolkjes voor zich uitblies.

Let speelde goed. Dat had ze van haar moeder.

Toch was hij den laatsten tijd, niet blij meer, dat ze thuis bleef en hij niet meer alleen was.

Hij genoot niet meer van haar zijn in de kamer zooals vroeger.

Vroeger vond hij het prettig haar stap te hooren en haar stem. Nu was er iets tusschen hen, dat hen belette vrijuit te spreken en te lachen.

Hij wist dat het Henk was. En dat ze soms Henk nog wel bij toeval ontmoette.

Hij wist ook, dat er in haar leven iets ontbrak. Maar hij wilde er liever niet over denken.

Ze was nu weer van hem. Nu was hij niet meer alleen. En als hij nog ouder werd, zou Let bij hem zijn, en zou hij telkens weerzien eigen jeugd, eigen leven.

Ze was weer bij hem. Ze hoorden weer bij elkaar. Hij moest oppassen, dat niet te verliezen.

Maar Let was niet vroolijk meer. Ze wist niet wat ze moest uitvoeren met haar dagen.

Toen, op een avond, zei ze: „Zeg vader, ik houd dit leven niet langer uit. Ik moet werk hebben. 't Is alles leeg. Ik ga weg."

Het oude heertje legde zijn krant neer. „Weg?" zei hij.

En hij dacht: „Och kind, ik heb je net terug!"

„Ja," zei Let, „ik ga weg. Je mag me niet tegenhouden vader. Je mag 't niet! 't Is mijn leven. En ik heb recht op mijn eigen leven. Ik . . . ik hoef niet altijd bij je te blijven. Ik kan 't niet. Ik moet werken . . . ik moet weg! Ik ben jong! Ik heb recht op mijn eigen leven!"

Ze zweeg.

Ze keken elkaar niet aan. Ze wisten, dat het onvermijdelijke gekomen was.